

The book cover features a vibrant blue background with a watercolor-like texture. Dark, silhouetted branches of bamboo or similar foliage frame the top and right sides. In the bottom left corner, there is a white line drawing of a dragon in flight, its wings spread wide. A large, semi-transparent circular area in the center contains the title text.

METEOROLOGICKÉ
**DRAKO
ZPRÁVY**

jozef timčák

Meteorologické drakozprávy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jozef Timčák

Meteorologické drakozprávy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

jozef timčák

● — pointa

Text © Jozef Timčák, 2026

Ilustrace © Zuzana Bürgerová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5162-5

ISBN e-knihy 978-80-267-5389-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5390-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5383-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pohádkový sen pro malé i velké děti,
ale taky pro fantazírující neděti,
které věří, že dětský pohled
tomuto světu prospívá víc
než dospělé nesmysly.*

O TOM, JAK Z POHÁDEK ZMIZELI DRACI

Stalo se to krátce poté, co přestalo být „kde bylo“ a zůstalo jen „tam bylo“. Protože tam, kde se draci z příběhů vytratí, zůstanou pohádky neúplné a v nepohádkách se začnou objevovat pohádková stvoření.

Takže když většina draků přišla o hlavy, zbylí čtyři – ti, co si dali pozor – už měli po krk pohádkového mišmaše, zvedli dračí zadky a pořádně se zašili.

Řeknu vám, zašili se tak dobře, že ani sami nevěděli kam.

Bylo to někde, kde jim nikdo nenadával do necitelných příšer, co se jen cpou princeznami a chrlí oheň jako o závod. A nemuseli tam poslouchat, jak jsou nevychovaní, neužiteční a že by se měli alespoň stydět.

Jenže draky nebaví být dlouho zašití. Ani náhodou!

Draci milují svobodu a poletování po modré obloze. Bez těchto dvou věcí jakoby ani nebyli. Naštěstí tihle draci ještě stále byli a zachránili si nejen hlavy, ale i zdravý rozum.

Takže pár dní poté, co se poslední čtyři draci zašili, začali se v zašívárně ošívat. Hlavně ten neposedný. Dali hlavy dohromady, podívali se na sebe i nad sebe a najednou věděli, co dál.

Poslední čtyři pohádkoví draci roztáhli křídla, vzletli nad stromy, výš a ještě výš, až byli nadobro i nedobro z pohádkového světa FUČ.

CO JE POHÁDKOVÝ SVĚT?

Je podobný tomu našemu, jenže vše je v něm trochu přehnané. Všechno je v něm buď mnohem lepší, nebo příšerné, krásnější, nebo odporně škaredé, větší, nebo úplně mrňavé.

*Nikdo se tomu však nediví a nikomu to vůbec nevadí.
Tam ani tady.*

V pohádkách je totiž důležitá jediná věc – že vždycky dojde na šťastné konce.

S tím se počítá!

V pohádkách se musí přehánět, aby se v nepohádkách vědělo, co je „tak akorát“ a co se má nebo nemá.

*Pravdou je, že i když se to ví, náš svět se, bůhví proč, neustále snaží podobat tomu pohádkovému. Ale k těm šťastným koncům se ten náš svět neumí dopracovat.
V nepohádkách totiž fungují pohádkové věci úplně jinak.*

A s tím se nepočítá!

O TOM, JAK SE V NEPOHÁDKCE STRHLA POŘÁDNÁ MELA

Mezitím se v nepohádkách pořád nebylo moc na co koukat.
Tráva byla málo zelená a obloha ještě míň modrá.
Jen trošičku zelené a modré a jinak skoro nic.

Celý nepohádkový svět byl tehdy ještě všední a nudný.

Lidé by se kvůli čemukoli nevšednímu klidně zbláznili.
I kdyby by to bylo cokoli.
Jenže sami pro to nedokázali nic udělat.
Nevěděli jak, anebo jim to bylo prostě jedno.

Takže se jen váleli a čekali.
A čekali a čekali a...

TEHDY SE TO STALO!

Zoufale bledá obloha se náhle rozzářila a ztmavla, ještě a ještě,
až byla tmavě šedá a začaly se v ní tvořit ještě tmavší víry.
Jako když nalijete do špinavé vody černou akvarelovou barvu.

A pak spadla na zem hromada osvěžující vody. Jako kdyby
vám ji někdo chrstl z vědra na ospalou kebuli se slovy:
„Prober se, člověče!“

V nepohádkách se nic podobného dosud nestalo. Jen samé
banality, ze kterých si nikdo nic nedělal. Konečně měli lidé
důvod, aby si z něčeho – tedy z toho, co se dělo – něco dělali!

Takže když teď zažili TOHLE, byli z TOHO pořádně PAF.

Raději si zakryli oči, jenže mela v oblacích trvala pouze chvíli.

Tak akorát a pak zase nastal klid.

Lidé roztáhli prsty, a co neviděli?

Pod nohama byla krásně zelená tráva, nad hlavou ještě krásnější modrá obloha.

Tak nějak vypadal příchod pohádkových draků do nudného nepohádkového světa.

CO JE NEPOHÁDKOVÝ SVĚT?

V tomhle světě, našem, nepohádkovém, lidé touží po pohádkových zázracích. Většinou marně. Museli by totiž nejdřív žít, toužit, plakat i smát se jako v pohádkách. A to není jen tak!

*Je to strašně náročné a velice těžko se to učí.
Na takovou dřinu dnes už nikdo nemá chuť ani čas.
A tak se nepohádkový svět honí aspoň za pohádkovými konci.*

*Ale ani to není jednoduché!
Čím víc se snaží, tím víc se mu vzdalují.*

A jednou se možná stane, že to jediné, co náš upachtěný svět dožene, bude, že dohoní on sám sebe.

O TOM, JAK VZNIKL PRVNÍ DRAKOBLAK

Draci rozhodně nechtěli, aby se o nich v tomhle novém světě vědělo. Kdepak! Pohádkové nesmysly se o nich šířily všude možně. A kdoví, jestli už sem někdo z pohádkového světa nezabloudil.

Takže když se ozvalo PRÁSK, na obloze se objevil první FLEK.

To si vydechl první drak. Nahoře byl chladný vzduch, takže se z jeho horkého dechu vysrážela bělouňká pára, která ho perfektně zakrývala. Zůstal hezky v bezpečí a dolů se vůbec nechystal.

„Ať si dole užívají, co vidí. Pozorovat lidi takhle z výšky je zábava. To se draku hned zlepší nálada,“ přemýšlelo pohádkové stvoření a vyhřívalo se v oblačné peřince na modrém nebi.

Takže tak vznikl první DRAKOBLAK.

Tento drak se snažil za všech okolností vnímat okolní svět pozitivně. I když se mu to v pohádkovém světě párkrát nevyplatilo, nevzdával se. Načechrával svůj drakoblak a vesele se v něm houpal vysoko nad hlavami lidí.

Prostě se oblačil jako najatý.

CO JE DRAKOBLAK?

Je to živý oblak s příběhem a srdcem.

Oficiálně je jen viditelným shlukem kapek nebo ledových krystalků v ovzduší a vzniká vypařováním vody ze zemského povrchu.

*Ano, proč ne?
Ale všechno mohlo začít trochu jinak.*

Draky!

*Takže nejdřív tu byli draci. Jasný?
Jejich dech a jejich drakoblaky.
To proto, aby nám věci nahoře dávaly vyšší smysl tady dole.
A zároveň nám byly bližší a milejší.*

*Až když své drakoblaky opustili, zůstaly z nich oblaky.
Ale s kouzelnou pohádkovou výjimečností.*

O TOM, JAK VZNIKLA DRAKOBLOHA

Netrvalo dlouho a z modré oblohy s bílým, načechraným drakoblakem se ozvalo další PRÁSK a objevil se další velký FLEK – trochu stranou a trochu níž než ten první.

To byl, prosím, druhý drakoblak.

Lidé ukazovali prsty vzhůru a vykřikovali:

„Já ho viděl první! Ne, já! Podívejte, tam je druhý! Tam!“

A když se kvůli tomu divu divoucímú málem pohádali, ozvalo se ještě PRÁSK a PRÁSK a rázem byly na nebi tři drakoblaky.

Čtyři prásknutí a jen tři drakoblaky?

Přesně tak! Ale k tomu se ještě dostaneme.

Lidé nad tím zprvu vůbec nepřemýšleli, protože toho najednou měli v hlavách až až. Jen zírali vzhůru s otevřenými ústy a přemýšleli, co to všechno znamená.

Jak dlouho to bude ještě práskat?

Nespadne jim to na hlavu?

Přestane to vůbec?

Na začátek toho bylo právě tolik, kolik mělo být, aby se modrá obloha nezměnila v přespríliš pohádkovou a aby se z ní lidé nezjančili. Akorát, aby se ze svého světa začali radovat víc než kdy dřív.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Meteorologické drakozprávy***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.